

ตอนที่ ๔

อดีตที่เติบโต

ชุมชนบ้านแสงสุข เป็นหมู่บ้านชนบท ที่มีภูมิทัศน์สวยงาม น้ำตกที่อยู่ท้ายหมู่บ้าน เป็นต้นน้ำของลำธารสายหลัก ซึ่งไหลผ่านกลางหมู่บ้าน สวนผักสวนผลไม้ ของชาวบ้านที่นี่ อุดมสมบูรณ์ การซื้อขายแลกเปลี่ยน เป็นไปแบบมิตรภาพ ผู้คนที่นี้รักสงบ รักสะอาด ถนนหนทาง บ้านเรือน คุสะอาดตา อีกฟากหนึ่งของลำธารน้ำ ห่างออกไปราว ๒ กิโลเมตร ก็เป็นอีกหมู่บ้านหนึ่ง ชาวบ้านทั้งสองหมู่บ้าน ตกลงกัน สร้างโรงเรียน และสถานอนามัย ไว้ที่ตรงกึ่งกลางระหว่างหมู่บ้านทั้งสอง ซึ่งอยู่ติดริมลำธาร จันทน์และลูก ช่วยตาเปลวกับยายปิ่น คุแลสวนผักสวนผลไม้ ใช้ชีวิตมีความสุขแบบคนชนบท หลายปีต่อมา เพื่อให้ลืมอดีตที่เลวร้ายลงไป จันทน์ มองคุลูกน้อย เติบโตอย่างมีความสุข แต่อดีตที่โหดร้าย กลับวนเวียนรบกวนความสงบสุขของเธอ ไม่ขาดระยะ

บ่อยครั้ง จันทน์ แอบมานั่งร้องไห้ ที่ริมลำธารน้ำ ใต้ต้นหว้าใหญ่ รู้สึกเสียใจ ผิดหวัง กับชีวิตที่ผ่านมา หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมในอำเภอ สอบ

ชิงทุนได้ไปเรียนที่มหาวิทยาลัย ในเมืองหลวง แม้จะเป็นจุดเปลี่ยนผันชีวิตครั้งสำคัญ แต่ฉันนี่ ก็ไม่ลืมอดีตที่แท้จริงของตนเอง ไม่ลืมความยากลำบากของตากับยายที่เลี้ยงมา แต่ความรักทำให้เธอต้องตัดสินใจ เลือกลงทางเดินชีวิต ซึ่งเมื่อนับมาถึงวันนี้ เธอเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า มันถูกหรือผิด ถ้าเธอไม่แต่งงานกับ ยศกร ชีวิตของเธอ อาจไม่เป็นอย่างทุกวันนี้ก็ได้ ขณะนั้น ยศกรเป็นเพียงข้าราชการหนุ่ม เลื่อนขึ้นมาเป็นปลัดจังหวัดใหม่ๆ เพราะความหล่อ รูปร่าง สาวๆ ต่างพากันหลงเสน่ห์ เธอเองก็ไม่ต่างจากสาวๆพวกนั้น เพียงแต่เธอโชคดีกว่า เธอเองก็ไม่แน่ใจว่า เป็นเพราะพรหมลิขิต หรือเรือนร่าง ที่จุดชีวิตเธอจากสาวบ้านป่า ขึ้นมาเป็นภรรยาของปลัดหนุ่ม เพียงไม่กี่เดือน ก่อนจะถูกเลือกเป็นผู้ว่านครวิชัยยศ เลียงวิพากษ์วิจารณ์ เกี่ยวกับประวัติและที่มาของภรรยาผู้ว่านครวิชัยยศ ก็ตามมา แต่เธอก็สยบข่าวลือต่างๆ ได้ ด้วยความฉลาดและบุคลิกภาพที่น่าเชื่อถือ

ความรู้สึกสูญเสีย เศร้าใจ ของฉันนี่ ใครเลยจะเข้าใจได้ดีเท่ากับยายปิ่น นางสังเกตเห็น หลานสาวเศร้าซึมเช่นนั้น จึงเดินเข้าไปปลอบ

“จันฺทนี เองก็อย่าไปคิดไปนึกอะไรให้มันมากนัก” เลียงยายปิ่น ก็งงปลอบใจ ก็ถาม “ว่าแต่ว่าตัวเองเขาไม่ติดต่อกันมาเลยหรื? นี่ก็ห้าปีแล้วนะ”

จันฺทนีส่ายหน้ามองหน้ายายปิ่น เหมือนจะร้องไห้

“ยายจ๋า ทุกวันนี้ ฉันอยู่ไป ก็เพื่อสังข์ ถ้าไม่มีลูก ฉันก็ไม่อยากมีชีวิตอยู่”

“เออๆ ยายรู้ แต่ก็อย่าเป็นห่วงไปเลย ครอบครัวยุคนี้ไม่มีใคร นอกจากแข่งกับลูก ยายกับตา ก็เป็นไม้ใกล้ฝั่งเข้าไปทุกวัน ก็มีแข่งเท่านั้น ที่เป็นญาติรุ่นสุดท้าย พอจะฝากผีฝากไข้ นี่ถ้าแข่งเป็นอะไรไปอีกคน ยายก็ไม่มีใครที่ไหนอีกแล้ว”

คำพูดของยายปิ่น กระตุ้นความสำนึกกตัญญูขึ้นมาอีกครั้ง ความท้อแท้ในชีวิตมลายหายไป ยิ่งท้อมันก็เหมือนเห็นแกตัว เมื่อนึกถึงตายกับยาย ก็ช่วยให้มีกำลังใจขึ้นมา คุณค่าในชีวิตของคน ใช่ว่าจะได้ในสิ่งที่ปรารถนาเสมอไป แต่อยู่ที่คนอื่นพอใจได้มากกว่า โดยเฉพาะต่อผู้มีพระคุณ เมื่อคิดได้เช่นนี้ จันฺทนี ก็โผเข้ากอดยายปิ่น และยิ้มออกมาอย่างมีความสุข

“ยายจ๋า ฉันขอโทษ ฉันจะดูแลยายกับตาจะ ฉันจะเข้มแข็งให้มากกว่านี้”

“สังข์ ลูกของเอ็ง ก็โตขึ้นทุกวัน คุณจะได้เล่นไปหน่อย แต่ก็ยังเป็นเด็กฉลาดนะ ตัวเล็กก็จริง แต่ก็ซุกซนเหมือนเด็กโต” ยายปิ่นพูดต่อตัดบท

“อ้าว! ยายพูดยังไม่ทันไร ก็โผล่มาโน่นแล้ว”

“แม่ ... หง่อม หนูอยู่นี่”

สังข์ ตะโกนเรียก ขณะว่ายน้ำเล่นในลำธารกับเพื่อนๆ ใช้มือตักน้ำในลำธารกระจายไป จนกระเด็นไปเกือบถึงยายปิ่น ยายปิ่นผงะเล็กน้อย สายหัว หัวเราะอย่างมีความสุข จันทน์ ก็พลอยยิ้มไปด้วย เลียงหัวเราะ ซบได้ความเศร้าของเธอออกไป

...

สังข์ เป็นเด็กหัวเริง รักและหวงแหนของเล่นตามประสาเด็ก แต่เขามีลักษณะพิเศษ แตกต่างจากเด็กทั่วไป คือ เป็นเด็กที่ตั้งใจเล่น ตั้งใจทำงาน และ มีสมาธิในการจดจำ สัมผัสได้ดีตลอดจน มีความกตัญญู รับผิดชอบ

ลูกชาวบ้านทั่วไป จะถูกส่งไปเรียนที่โรงเรียนเมื่ออายุได้ ๕-๖ ขวบ แต่สังข์ ไม่ยอมไป แม่พยายามแล้วหลายครั้ง ก็ไม่เป็นผล วันๆ เอาแต่เล่นกับเด็กคนอื่นๆ ที่ยังไม่ถึงเกณฑ์ไปเรียน นาน

เข้าลังซ์ ก็กลายเป็นเด็กโตที่สุดในกลุ่ม วันหนึ่ง
ระหว่างที่จันทน์ กำลังเตรียมข้าวของ เครื่องใช้อยู่
ที่ซานหน้าบ้าน เพื่อออกไปทำงานที่สวน ลังซ์
นั่งเล่นคนเดียว อยู่กึ่งกลางลานบ้าน เธอตะโกนดัง
กำซับลูกก่อนไป

“แม่จะออกไปทำงานแล้ว ไม่มีใครอยู่บ้าน ขึ้น
บ้านมากินข้าวได้แล้ว ลูก”

ลังซ์ ยังนั่งเล่น เหมือนไม่ฟังเสียงของแม่
จันทน์ ลงบรรไดบ้าน เดินตรงเข้าไปหา แล้วชู้ต้อ

“ประเดี๋ยวแม่กลับมา จะส่งไปโรงเรียนพรงนี้
แหละ”

เมื่อได้ยินคำว่าไปโรงเรียน ลังซ์ถึงกับสะดุ้ง
เล็กน้อย หยุดเล่น มองหน้าแม่ วางของเล่น ลูก
ขึ้นวิ่งไปที่บรรไดบ้าน และรีบขึ้นไปข้างบน หายลับ
เข้าไปในครัว จันทน์ ตามลูกไป และนั่งกินข้าว
พร้อมกัน

“ลูกอยู่บ้าน ดูแลนุก ดูแลไก่ให้ดี อย่าให้ขึ้นมา
บนบ้าน มาจิกกินข้าวของที่หังอุมเขาตากไว้”
ลังซ์ กินข้าวไป และมองหน้าแม่ เป็นระยะ

“แม่พูด ฟังแม่บ้างสิ” แม่ยังบ่นไม่หยุด “อย่า
แอบไปเล่นน้ำคนเดียว ได้ยินไหม?” สัจจะ พยัก
หน้า ไม่พูดอะไร

อึมแล้ว จันทน์ ก็คว่ำหาบ คอนลิ่งของ
เครื่องใช้ ออกไปทำงานที่สวน เวลาผ่านไปไม่นาน
ก็มีพวกเตี๊ยกๆ มาตะโกนเรียก ให้สัจจะออกไปเล่น
ด้วย เขามองไปรอบๆ บ้าน นึกถึงคำเตือนของแม่
เขาสะอึกนึกหนึ่ง และใคร่ครวญพิจารณา มันอาจ
ถึงเวลาที่เขาควรจะได้โตได้แล้ว สัจจะ รู้ลึกลงสารแม่
ขึ้นมาทันที ลุกขึ้นไปจับไม้กวาด และผ้าถูบ้าน
เก็บกวาดบ้านจนสะอาด และคอยไล่ไก่ที่แอบ
ขึ้นมาบนบ้าน เมื่อรู้ลึกลงเมื่อ ก็หาผ้าขึ้นมาครอบ
กระดิ่งที่ตากไว้ ไม่ให้ไก่และนกมาจิกกิน แต่เด็กก็
คือเด็ก งานเสร็จแล้ว ก็ลืมคำสั่งของแม่ เมื่อ
เพื่อนๆ เรียก ก็ลงจากบ้าน ตามไปเล่นด้วย พวก
เตี๊ยกๆ พวกนี้ว่ายน้ำเล่นที่ลำธารตื้นๆ หลายซั้ง
โมงผ่านไป ใกล้เวลาที่แม่จะกลับบ้าน สัจจะรีบขึ้น
จากน้ำ วิ่งกลับบ้าน ปล่อยให้เพื่อนๆ เล่นตาม
ลำพัง

ตกเย็น จันทน์ ตาเปเลว ยายปิ่นกลับมา เห็น
สัจจะ นั่งเล่นของเล่นเหมือนปกติ ก็ไม่รู้ลึกลงอะไร แต่
เมื่อขึ้นไปบนบ้าน จันทน์รู้ลึกลงพิศสังเกตุ กับสิ่งของ

ที่อยู่บนบ้าน ซึ่งปกติมันจะวางระเกะระกะ ตอน
ออกจากบ้านเมื่อเช้า แต่มาเวลานี้ ข้าวของต่างๆ
ในบ้านเรือน ถูกจัดเก็บเรียบร้อย พื้นที่สะอาดขึ้น
ยายปิ่น พุดแกมตลกขึ้นว่า

“บ้านเรา ท่าจะมีเทวดา มาช่วยกวาดถูให้
นะเนี่ย”

“แก อย่าเพื่อน้ำ ยายปิ่น เทวดงเทวดา มีที่
ไหนกันล่ะ จะมีก็แต่ เจ้าสังข์ อยู่เฝ้าบ้าน” ตา
เปลว พุดสวนขึ้น

จันทน์ มองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นมีคนอื่น จึงถาม
ลูกชาย “สังข์ มีใครมาบ้านรีเปล่า?” สังข์ ไม่ตอบ
มองหน้าแม่แล้วส่ายหน้า เล่นของเล่นต่อ

วันต่อมา ก่อนที่จันทน์จะออกไปทำงาน เธอ
รู้สึกเป็นห่วงลูก จึงเอ่ยปากชวนลูกชาย ให้ออกไป
สวนด้วยกัน เพราะเกรงว่าจะมีคนแอบขึ้นมานบน
บ้าน แต่สังข์ก็ยังนั่งเล่นอยู่คนเดียวตามลำพัง ไม่
ยอมไปด้วย จันทน์จะขู่ว่าจะบังคับอย่างไรก็ได้ จน
เธออ่อนใจ ยอมให้ลูกอยู่เฝ้าบ้านเหมือนเช่นทุกวัน

เมื่อถึงเวลาเลิกงานในสวน ทุกคนกลับมา
บ้าน ก็รู้สึกประหลาดใจอีกครั้ง เมื่อพบว่า
บ้านเรือนดูสะอาดกว่าเก่ามาก ข้าวของถูกจัด

ระเบียบ เหมือนมีคนมาช่วยทำ จันทน์ เก็บความ
สงสัยไว้ในใจ

สองวันถัดมา จันทน์ ทำที่บอกให้ ตากับยาย
ออกไปทำงานก่อน แล้วเธอจะตามไปที่หลัง ก่อน
ไป ก็บอกกับลูกชายว่า

“แม่จะไปแล้ว อยู่เฝ้าบ้านนะลูก”

จันทน์ ทำที่เดินจากรั้วบ้านออกไป เมื่อพ้น
สายตาลูก เธอก็หลีกไปข้างทาง แอบซุ่มดูว่า มี
คนร้ายแอบขึ้นบ้านหรือไม่ เวลาผ่านไปไม่นาน
เธอก็รู้ความจริงว่า บ้านเรือนสะอาด ข้าวของถูก
จัดวางเป็นระเบียบนั้น เป็นเพราะลูกชายของเธอ
นั่นเอง เธอคุ่นคิด รำพึงในใจว่า เพราะของเล่น
นี้เอง เป็นต้นเหตุ ให้สิ่งที่ไม่อยากไปโรงเรียน และ
ไม่ยอมเป็นผู้ใหญ่เสียที เธอต้องทำอะไรสักอย่าง
แล้ว

จันทน์ ไม่รีรอ เดินตรงขึ้นไปบนบ้าน คคว้าคุ่น
พื้นขนาดเหมาะมือ ฟาด ทวบ ลงไปที่ของเล่น
ท่ามกลางเสียงร้องห้ามของตั้งซ์ ราวกับว่าเธอ
โกรธใครมา จันทน์ ทวบของเล่นพังไปหลายชิ้น
โดยไม่ทันคิดว่า ของเล่นเหล่านั้น ตายกับยาย
คู่ต่าที่ตั้งใจทำให้เหลนเล่น ถ้วนแต่เป็นของดี ๆ

ทั้งนั้น เมื่อได้สติ เธอก็ร้องไห้เสียใจ ทรุกตัวลงนั่ง
โกสัๆ ลูกชาย ที่กำลังคลานไปหยิบฉวย คัวาเอา
ชิ้นส่วนอันแหลกละเอียด ของของเล่นมากอดไว้
ในอก จันทน์ โอบกอดลูกไว้แน่น แต่ตั้งช้ชืดชืดอยู่
ครู่หนึ่ง ร้องไห้คร่ำครวญ เสียตายของเล่น

“ฮือ ฮือ ของของหนู แม่ทုပ်ทำไม?”

จันทน์ เกรงว่าลูกจะเสียใจไปมากกว่านี้ จึง
โอบกอดลูกไว้แน่น และปลอบโยนลูก “ลูกโตแล้ว
ของเล่นพวกนี้ มันเป็นของเด็กเล็กๆ และมันทำให้
ลูกไม่ยอมไปโรงเรียน แม่สัญญา แม่สัญญาว่า
จะหาของเล่นใหม่ให้ลูก ดีกว่าเก่า สนุกกว่าเก่านะ
ลูก ... อย่าเอาแต่ร้อง ฟังแม่สิลูก” แต่สังข์ ก็ยัง
ไม่หยุดร้อง จันทน์ จึงพุดปลอบด้วยเหตุผลอื่นๆ

“ถ้าลูกกลัวโรงเรียน พรุ่งนี้ แม่จะไปด้วย แม่
จะพาสังข์ ไปเล่นของเล่นใหม่ที่โรงเรียน มีของ
เล่นเยอะกว่านี้ ... ฟังนะลูก ที่โรงเรียน มีม้าตัว
เล็กๆ เยอะแยะเลย มันมีขา ขามันขยับไม่ได้ แต่
มันวิ่งได้ เคยเห็นไหม้ลูก?”

“ม้าอะไร แม่?” สังข์ หยุดร้องไห้ “ขาขยับ
ไม่ได้ แต่วิ่งได้”

วันรุ่งขึ้น จันทน์ แต่งตัวให้สังข์ด้วยเสื้อผ้าใหม่ และพาลูกชายไปโรงเรียนแต่เช้า วันแรกสังข์ รู้สึกตื่นกลัวเล็กน้อย แต่เมื่อมองไปที่ สนามเด็กเล่น ซึ่งโรงเรียนจัดหาซื้อของเล่นใหม่ๆ หลายชิ้น เพื่อรับเด็กเข้าใหม่ และล่อตาล่อใจให้เด็กอยากมาโรงเรียน จันทน์บอกลูก และชี้ไปที่เครื่องเล่นม้าหมุน สังข์ ลืมความวิตกเมื่อสักครู่นี้ไปสนิทเมื่อเห็นของเล่นใหม่ เขาวิ่งขึ้นไปนั่งคร่อมบนม้าหมุน พร้อมกับพวกเด็กๆ มีเด็กตัวโตกว่า ใช้มือผลักให้ม้าเคลื่อนหมุนไปโดยแรง คราวนี้ สังข์ ไม่รู้สึกกลัวอะไรอีกต่อไปแล้ว

รุ่งขึ้นอีกวัน สังข์ เดินทางไปโรงเรียนเอง พร้อมกับเด็กคนอื่นๆ และก็กลับเองได้ เพราะบ้านอยู่ไม่ห่างจากโรงเรียนมากนัก สังข์เป็นเด็กดี มีสัมมาคารวะ รู้จักทักทายคน สองข้างทางที่เดินผ่าน มักจะมีผู้คนทักทายด้วยเสมอ

เย็นวันหนึ่ง จันทน์ เลิกงานก่อนเวลา ยังไม่แวะบ้าน แต่ไปรับลูกที่โรงเรียนก่อน เมื่อไปถึงเป็นเวลาโรงเรียนเลิกพอดี เธอจึงนั่งรอรับลูก ที่เก้าอี้ม้าหินใต้ร่มจามจุรีใหญ่ ครูเพ็ญ สังเกตเห็นจึงเดินมาทักทายและร่วมสนทนาด้วย

“ผู้ปกครอง สังข์คุณ ไซ้ไหมคะ?”

“คะ ดิฉัน จันทนี่คะ”

“เรียกฉันว่า ครูเพ็ญก็ได้คะ”

“สังข์ เอ่อ สังข์วุฒิ เขาชื่อใหม่คะ?”

“ไม่ ไม่เลย เขาครูเรียบบร้อยดื่่นี่คะ แต่ติดเล่นไป
หน่อย คือ ลูกชายคุณ เข้าเรียนช้ากว่าเด็กทั่วไป
เกือบสองปี จึงดูตัวโตกว่าเพื่อน”

“ดิฉัน พยายามจะให้เขามาเรียน แต่เห็นว่า
ยังไม่พร้อม และไม่ยากจิตใจลูก ก็เลยมาเรียน
เอาตอนโต ไม่สายเกินไปนะคะครู”

“ไม่หรอก เด็กที่มีวุฒิภาวะพร้อมที่จะเรียน
เมื่อไหร่ก็เรียนได้ คุณนี่ช่างโชคดี ที่มีลูกไม่คือ ว่า
ง่ายสอนง่าย คุณ มาโรงเรียนไม่กี่วัน เพื่อนๆ ก็มา
รุมเล่นด้วยจนเต็ม”

“เหวอคะ”

ครูเพ็ญ หันไปมอง เด็กหญิงสองคน ที่กำลัง
นั่งเล่นกับ สังข์ คนหนึ่ง ตัวดำมอมแมม อีกคน
ตัวเล็กๆ บอบบาง ผิวขาว ครูเพ็ญเล่าให้ จันทนี่
ฟังว่า

“เด็กคนนั้น ชื่อ เอื้อย” ครูเพ็ญ ชี้ไปที่
เด็กหญิงตัวดำมอมแมม “เป็นเด็กที่น่าสงสาร แม่

แท้ๆ หายตัวไป เห็นชาวบ้านลือว่าหนีไปมีสามีใหม่ เพราะทนลำบากกับสามีคนเก่าไม่ได้ หลังแม่หนีไป ก็ทิ้งไว้ให้แม่เลี้ยงคนใหม่ดูแล ที่ว่าโซคร้ายก็คือ แม่เลี้ยง มีลูกติดตามด้วยคนหนึ่งอายุแก่กว่าเด็กเค้าคงไม่ถูกกัน พอมาโรงเรียน เอื้อยจะมีรอยพกซ้าให้เห็นบ่อยๆ ไม่ถูกพี่สาวรังแก ก็คงจะถูกแม่เลี้ยงตีเอา มันเป็นเรื่องในครอบครัวของเค้า คิฉันไม่รู้จะทำยังไง”

“ส่วนเด็กอีกคน ตัวเล็กๆ หน้าตาดีๆ ชาวๆ นั้นแหละค่ะ” จันทน์ หันไปมองเด็กคนนั้น ครูเพ็ญเล่าต่อว่า “นั่นชื่อ โสนน้อย รายนี้นำส่งสารที่สุดเลยละค่ะ ครอบครัวก็ยากจน แม่ตายวันที่เขาคลดอก ไม่นาน พ่อก็แต่งงานใหม่ พ่อเค้าชอบดื่มเมามากทุกวัน แล้วก็ดูต่ำตู่ หว่าลูกเป็นกาลีณีบ้าง เป็นอัปมงคลบ้าง อะไรของเขาก็ไม่รู้”

“นำส่งสารเด็กนะคะ” จันทน์ พูดยกับ ครูเพ็ญ

ในระหว่างเล่นกับเพื่อน ลังซ์ มองเห็นแม่มา รับ จึงบอกเล่นกับเพื่อนๆ เดินเข้าห้องเรียนไปหยิบกระเป๋าหนังถือ แล้วเดินมาหาแม่

“คิฉัน ลาดละค่ะ”

ฉันหนี จูงลูกไปด้วย ขณะเดียวกัน ก็อดไม่ได้ที่จะหันกลับไปชำเลืองดู เด็กเคี้ยวกับเด็กโสนน้อยอีกครั้ง โลกนี้ยังมีคนที่ลำบากอีกมาก ที่ควรได้รับความช่วยเหลือ ส่วนเธอเองนับว่าโชคดีกว่า แม้ว่า ยศกร จะไม่เชื่อและไม่ยอมรับว่า สังข์ คือ ลูกแท้ๆ ไม่ใช่ลูกชู้อย่างที่เมฆาวรรณใส่ความ เมื่อคิดได้ดังนี้ ฉันหนี รู้สึกมั่นใจ และมีกำลังใจที่จะอยู่สู้ชีวิต เพื่อเลี้ยงลูกให้ดีที่สุด

ฉันหนี พาลูกกลับบ้าน ผู้ปกครองคนอื่นๆ ก็ทยอยกลับกันไปเกือบหมด เพื่อนครูอีกคน ก็เดินมาพูดคุยกับครูเพ็ญ

“ฉันว่า แม่ของ สังข์วุฒิ ไม่น่าจะใช่ชาวบ้านธรรมดา เธอ มีกิริยามารยาท เป็นผู้ดี”

“รู้ว่า เป็นผู้ดีตกยาก มาจากถิ่นอื่น อาจเป็นไปได้แหละ” ครูเพ็ญ ออกความเห็นบ้าง

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๕ เพื่อนใหม่ผู้น่าสงสาร
กลับไปที่ เว็บบุชมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>